

RAPORT Z RYNKU

Ceny uprawnień EUA

Bardzo duża zmienność i kolejne rekordy notowań cen uprawnień EUA to już stały trend dla rynku uprawnień w tym roku. Jeszcze w styczniu br. uprawnienia były wyceniane na ok. 31 EUR, w kwietniu natomiast zbliżyły się do 49 EUR. Są to wzrosty na poziomie ok. 60%. Na uwagę zasługuje utrzymująca się od lutego ekstremalnie wysoka zmienność cen, która średnio w miesiącu osiągała wartość ok. 6 EUR (w kwietniu 6,36 EUR). Dla porównania zmienność na rynku uprawnień EUA w marcu 2020 r., podczas „koronokrachu” była niewiele wyższa (ok. 8,8 EUR). To pokazuje, że o jakiejś większej stabilności cen na rynku uprawnień w najbliższym czasie nie może być mowy.

W kwietniu ceny uprawnień EUA zbliżyły się do poziomu 49 EUR systematycznie pnąc się do góry przez cały miesiąc. Po drodze nie było żadnych korekt i realizacji zysków przez inwestorów. Dominował popyt wspierany głównie przez instalacje z EU ETS zobowiązane do rozliczenia swoich emisji za 2020 r., wysokie ceny osiągane na aukcjach, utrzymującą się euforię na innym rynkach (hossa na rynkach akcji i surowców) czy przez zmiany regulacyjne typu przyjęcie prawa klimatycznego przez Parlament Europejski, co będzie skutkowało podwyższeniem celu redukcyjnego w UE o 55% do 2030 r.

Statystycznie, uprawnienia EUA w kwietniu 2021 r. zyskały na wartości blisko 15%. Licząc od dnia 31 marca do 30 kwietnia 2021 r. nastąpił wzrost cen uprawnień EUA na rynku spot giełd ICE oraz EEX (średnia) z 42,45 EUR do 48,74 EUR. Średnia ważona cena EUA z 23 transakcyjnych dni kwietnia wyniosła 45,54 EUR. Łączny wolumen obrotów uprawnień EUA na giełdach ICE i EEX na rynku kasowym wyniósł ponad 39 mln (odnotowano wzrost o ok. 15 mln w stosunku do wolumenu z marca). Należy przypomnieć, że 22 marca był ostatnim dniem notowań na rynku wtórnym dla jednostek CER.

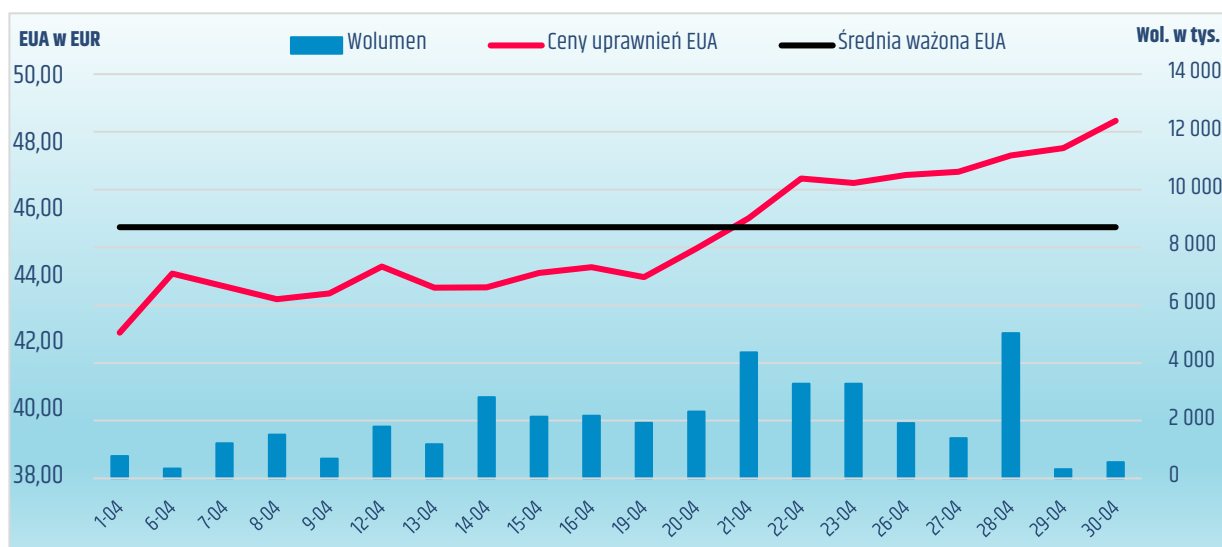
W numerze:

- ▶ Analiza kształtowania się poziomu cen uprawnień EUA na rynku wtórnym w kwietniu
- ▶ Najważniejsze wydarzenia rynkowe kwietnia 2021 r.
- ▶ Kształtowanie się cen uprawnień EUA i EUAA na rynku pierwotnym
- ▶ Bilans polskich emisji w systemie EU ETS w 2020 r. i poprzednim okresie rozliczeniowym
- ▶ Aktualizacja krótkoterminowych prognoz cenowych
- ▶ Zasady unijnej taksonomii
- ▶ Najważniejsze informacje z innych systemów ETS
- ▶ polityka klimatyczna Tajlandii
- ▶ Kalendarium najważniejszych wydarzeń w maju 2021 r.

Tabela 1. Notowania cen uprawnień EUA oraz EUAA na rynku kasowym (spot – ICE i EEX) oraz terminowym („ICE EUA Futures Dec” dla lat 2021-2027) w dniach od 31 marca do 30 kwietnia 2021 r.

Ceny uprawnień EUA (w EUR)								
Data	spot	Dec21	Dec22	Dec23	Dec24	Dec25	Dec26	Dec27
30-kwi-21	48,74	48,84	49,31	50,10	51,01	52,21	53,26	54,37
31-mar-21	42,45	42,55	42,89	43,39	44,08	44,97	45,86	46,75
Zmiana	14,81%	14,78%	14,97%	15,46%	15,72%	16,10%	16,14%	16,30%
Ceny uprawnień lotniczych EUAA (w EUR)								
Data	spot	Dec21	Dec22	Dec23	Dec24	Dec25	Dec26	Dec27
30-kwi-21	48,49	48,69	X	X	X	X	X	X
31-mar-21	42,18	42,47	X	X	X	X	X	X
Zmiana	14,96%	14,65%	X	X	X	X	X	X

Źródło: opracowanie własne KOBiZE na podstawie www.barchart.com, ICE Future Europe, EEX

Wykres 1. Dienne ceny zamknięcia transakcji uprawnieniami EUA oraz poziom wolumenu na rynku spot giełd EEX oraz ICE w kwietniu 2021 r. [w EUR]

Źródło: Opracowanie własne KOBIZE na podstawie danych z giełd EEX oraz ICE

Analiza kształtowania się poziomu cen uprawnień EUA na rynku wtórnym w kwietniu¹

Kwiecień rozpoczął się od bardzo mocnych wzrostów na rynku uprawnień EUA – ich ceny od 1 do 6 kwietnia wrosły o blisko 2 EUR do rekordowych wartości 44,15 EUR. Tak duży skok cenowy mógł być związany z zamknięciem rynków w dniach 2 i 5 kwietnia z uwagi na święta wielkanocne. Tak znaczące wzrosty pokazały też, że inwestorzy raczej nie przywiązywali dużej wagi do publikacji danych o zweryfikowanych emisjach w EU ETS za 2020 r., które spadły o ok. 13% w stosunku do 2019 r. (co zwykle powinno zadziałać pro-sпадkowo, ponieważ zmniejszył się popyt). Od momentu wejścia cen uprawnień na nowe rekordowe poziomy, rynek przez ok 2 tygodnie znajdował się w fazie konsolidacji w przedziale ok. 43,3 - 44,3 EUR. Brak dużej zmienności cen w tym okresie mógł być wykorzystany przez instalacje funkcjonujące w EU ETS do zakupu uprawnień na rynku w celu rozliczenia emisji za 2020 r. (termin obowiązywał do 30 kwietnia). Wskazuje na to wzrost wolumenu obrotu od 14 kwietnia na rynku spot. Dość wysokie ceny uprawnień mogły wspierać również prognozy wskazujące na utrzymanie się niskich temperatur w Europie oraz wzrost cen surowców energetycznych (paliw i gazu).

Momentem przełomowym dla kwietnia był okres od 19 do 22 kwietnia, kiedy ceny uprawnień EUA w ekspresowym tempie wrosły do rekordowego poziomu 47 EUR, pokonując wcześniej psychologiczny poziom 45 EUR. Wzrostom sprzyjało przede wszystkim osiągnięcie porozumienia przez Parlament Europejski i Radę ws. Europejskiego Prawa Klimatycznego UE, którego wdrożenie pozwoli m.in. ograniczyć do 2030 r. emisje w UE o co najmniej 55%. Nie wykluczone, że rynek mógł dobrze przyjąć również deklarację USA dot. redukcji emisji o 50% do 2030 r. oraz informację o tym, że KE raczej zdecyduje się utworzyć oddzielny system ETS dla sektora transportu i sektora komunalno-bytowego niż włączyć je do systemu EU ETS.

Po 22 kwietnia ceny przez krótki czas utrzymywały się powyżej 47 EUR, a w ostatnim dniu notowań kwietnia zbliżyły się do poziomu 49 EUR. Co ciekawe w ostatnich dwóch dniach notowań wzrosty powyżej 48 EUR osiągnano przy bardzo niewielkich obrotach, co by wskazywało, że niewiele jest w tej chwili podmiotów skorych do sprzedaży uprawnień oraz to, że większość instalacji kupowała uprawnienia do 28 kwietnia, nie zostawiając tego obowiązku na ostatnią chwilę.

¹ Opracowano na podstawie informacji i danych publikowanych przez m.in. giełdy ICE, EEX oraz Refinitiv.

Najważniejsze wydarzenia rynkowe kwietnia 2021 r.

1. KE opublikowała dane o zweryfikowanych emisjach z sektorów objętych EU ETS za 2020 r. Na podstawie powyższych danych (z Dziennika Transakcji UE - ang. *EU Transaction Log – EUETL*)² można było stwierdzić, że emisje ze stacjonarnych instalacji zmniejszyły się ok. 13% w porównaniu do roku 2019.³ **(1 kwietnia)**
2. Ministrowie z Brazylii, Republiki Południowej Afryki, Indii i Chin ostrzegli we wspólnym oświadczeniu, że plany UE mające na celu nałożenie podatków od emisji dwutlenku węgla w postaci tzw. CBAM (ang. *Carbon Border Adjustment Mechanism*) są dyskryminujące i niesprawiedliwe dla krajów rozwijających się. W opublikowanym dokumencie cztery kraje znane jako kraje z grupy tzw. BASIC⁴ wyraziły poważne zaniepokojenie propozycją wprowadzenia przez UE nowych barier handlowych. Unia planuje wdrożyć CBAM od 2023 r. w celu uniknięcia ucieczki emisji (tzw. „*carbon leakage*”), aby producenci energochłonnych produktów, takich jak stal, cement i aluminium nie przenosili produkcji z UE do krajów o mniej rygorystycznych przepisach środowiskowych. W tym wypadku grupa państw BASIC określa tę propozycję jako „dyskryminującą i sprzeczną z zasadą CBDR, czyli wspólnej, ale zróżnicowanej odpowiedzialności i zdolności, który to termin w nomenklaturze Konwencji Klimatycznej (UNFCCC) i ONZ oznacza, że kraje rozwinięte, które są historycznie odpowiedzialne za spowodowanie kryzysu klimatycznego, powinny w większym stopniu odpowiadać za jego rozwiązanie.”⁵ **(8 kwietnia)**
3. W opublikowanym w imieniu ponad 40 wiodących organizacji branżowych stanowisku EFET zaapelowano do rządu Wielkiej Brytanii o rozpoczęcie procesu łączenia nowego brytyjskiego systemu handlu uprawnieniami do emisji (UK ETS) z jego europejskim odpowiednikiem (EU ETS). Pozytywnie przyjęto, określone w Umowie o handlu i współpracy zawartej pomiędzy UE a Wielką Brytanią (Trade and Cooperation Agreement (TCA)), zobowiązanie do poważnego rozważenia możliwości powiązania obu systemów handlu uprawnieniami do emisji, jak również podkreślono konieczność rozpoczęcia jak najszybszych negocjacji w tej sprawie.⁶ **(14 kwietnia)**
4. KE opublikowała zagregowane oficjalne dane dotyczące zweryfikowanych emisji z systemu EU ETS, zgodnie z którymi emisje te spadły o 13,3% w 2020 r. w porównaniu do 2019 r., z czego instalacje stacjonarne zredukowały emisje 11,2%, a sektor lotniczy o ok. 64%. Sektor wytwarzania energii elektrycznej zredukował emisje o ok. 15% emisje w wyniku m.in. zmniejszonego zapotrzebowania na energię elektryczną w związku z pandemią, zamiany paliwa na mniej emisyjne – ze źródeł węglowych na gazowe i OZE. Z kolei emisje w sektorze przemysłu spadły o ok. 7%, z czego najwięcej sektory żelaza i stali (o ok. 12%), rafineryjny (8%) i cementowy (ok. 5%).⁷ **(15 kwietnia)**
5. Zgodnie ze wstępnym porozumieniem pomiędzy Radą UE z Parlamentem Europejskim w sprawie Europejskiego Prawa Klimatycznego, UE ma osiągnąć neutralność klimatyczną do 2050 r. oraz wspólnie ograniczyć do 2030 r. emisje netto gazów cieplarnianych o co najmniej 55% w porównaniu z poziomem z roku 1990.^{8,9} Więcej informacji w dalszej części raportu. **(21 kwietnia)**

² <https://www.eea.europa.eu/data-and-maps/data/european-union-emissions-trading-scheme-15>

³ https://ec.europa.eu/clima/news/eu-ets-publication-available-emissions-data-installation_en

⁴ BASIC- Grupa państw Brazylii, Afryka Południowa, Indie, Chiny powstała w wyniku porozumienia podpisanego przez cztery kraje 28 listopada 2009 r. Państwa-sygnatariusze zobowiązały się do wspólnego działania na zbliżającej się Konferencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu (UNFCCC), powszechnie znanej jako szczyt w Kopenhadze w Danii w dniach 7-18 grudnia tego roku.

⁵ <https://www.euractiv.com/section/energy-environment/news/emerging-economies-share-grave-concern-over-eu-plans-for-a-carbon-border-levy/>

⁶ [https://www.efet.org/Files/Documents/Emissions%20and%20RES/Emissions%20Trading/2021/UK-EU%20ETS%20Linkage%20Joint%20Letter%20\(UK\).pdf](https://www.efet.org/Files/Documents/Emissions%20and%20RES/Emissions%20Trading/2021/UK-EU%20ETS%20Linkage%20Joint%20Letter%20(UK).pdf)

⁷ https://ec.europa.eu/clima/news/emissions-trading-greenhouse-gas-emissions-reduced-2020_en

⁸ <https://www.consilium.europa.eu/pl/press/press-releases/2021/04/21/european-climate-law-council-and-parliament-reach-provisional-agreement/>

⁹ https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/ip_21_1828

6. Jednym z najważniejszych wydarzeń kwietnia był zorganizowany przez USA i Prezydenta Joe Bidena wirtualny szczyt 40. światowych przywódców w sprawach klimatycznych tzw. szczyt „*Earth Day Summit*”. Celem szczytu było zmobilizowanie świata do walki z kryzysem klimatycznym. Podczas jego trwania Stany Zjednoczone, które powróciły do Porozumienia Paryskiego, ogłosiły cel redukcji emisji o 50% do 2030 r.. Szczyt był również okazją dla innych państw do ogłoszenia nowych ambitnych celów klimatycznych, tak aby utrzymać cel ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5°C. Szczyt był kamieniem milowym na drodze do Konferencji Stron Konwencji Klimatycznej ONZ (COP26), który planowany jest w listopadzie w Glasgow.¹⁰ W spotkaniach uczestniczył też Prezydent Polski Andrzej Duda, który przedstawił w wystąpieniu, że Polska uznaje cele klimatyczne UE, czyli ograniczenie emisji CO₂ o 55% do 2030 r. oraz dążenie do neutralności klimatycznej do 2050 r., jednak przy uwzględnieniu kwestii sprawiedliwej transformacji.¹¹ **(21-22 kwietnia)**
7. Przewodnicząca Komisji Europejskiej Ursula von der Leyen ogłosiła na szczycie światowych przywódców, że Europa rozszerzy system handlu emisjami o sektory budynków i transportu, co zostanie zaproponowane w ramach reformy systemu EU ETS w czerwcu lub lipcu br.¹² jako tzw. „Fit for 55%” package. Jednak dyskusje na temat tego czy sektory budynków i transportu zostaną włączone do obecnego systemu EU ETS, czy będzie to odrębny system nadal się toczą. Zgodnie z wypowiedzią Pana Diderika Simona wygłoszoną podczas konferencji Politico stwierdził, że bardziej prawdopodobne jest utworzenie oddzielnego systemu ETS dla tych sektorów. W planach jest również włączenie transportu morskiego do systemu, jednak w tym momencie nie ma dostępnych szczegółowych informacji na ten temat.¹³ **(22 kwietnia)**
8. Zgodnie z przełomowym orzeczeniem Sądu najwyższego w Niemczech okazało się, że dotychczasowe ustawodawstwo niemieckie dotyczące działań w dziedzinie klimatu jest niewystarczające. Sąd argumentując, że istniejące przepisy mogą nakładać zbyt duży ciężar na ograniczenie zmian klimatycznych na młodsze pokolenia orzekł, że rząd musi wyznaczyć jasne cele dotyczące ograniczenia emisji gazów cieplarnianych po 2030 r. Werdykt był zwycięstwem działaczy klimatycznych z Niemiec i innych krajów, którzy przy wsparciu środowisk ekologicznych złożyli skargi do Trybunału Konstytucyjnego. Uchwalona pierwsza duża krajowa ustawa klimatyczna w Niemczech, która weszła w życie 18 grudnia 2019 r. w ramach obszernego pakietu klimatycznego stanowi podstawę długoterminowej polityki klimatycznej kraju (zgodnie z którą Niemcy m.in. miały całkowicie odejść od węgla w 2038 r.). Zgodnie z orzeczeniem należy oczekiwać ogłoszenia nowych celów redukcji emisji przez Niemcy na okres po 2030 r. **(29 kwietnia)**
9. W dniu 30 kwietnia 2021 r. upłynął termin rozliczenia emisji w systemie EU ETS za 2020 r. (w Polsce zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. z 2020 r., poz. 136 ze zm.) **(30 kwietnia)**

¹⁰ <https://www.state.gov/leaders-summit-on-climate/>

¹¹ <https://www.green-news.pl/1769-szczyt-klimatyczny-usa-biden-andrzej-duda>

¹² Ostatnie doniesienia prasowe mówią, że pakiet zostanie opublikowany 14 lipca 2021 r. <https://carbon-pulse.com/127801/>

¹³ <https://www.euractiv.com/section/energy/news/eu-carbon-market-will-be-extended-to-buildings-and-transport-von-der-leven-confirms/>

Kształtowanie się cen uprawnień EUA i EUAA na rynku pierwotnym

W kwietniu, w ramach rynku pierwotnego przeprowadzono 20 aukcji dla uprawnień EUA z okresu 2021-2030. Za pośrednictwem giełdy EEX sprzedano łącznie blisko 60,4 mln uprawnień EUA, po średniej ważonej cenie 44,93 EUR (o 0,61 EUR poniżej średniej ceny spot z rynku wtórnego). Współczynnik popytu do podaży uprawnień tzw. *cover ratio*, na wszystkich aukcjach EUA wyniósł 1,62¹⁴. Co ciekawe współczynnik ten od końca stycznia br. systematycznie spada, za czym nie podąża

równoczesny spadek cen uprawnień EUA. Jest wręcz odwrotnie - kiedy *cover ratio* spadł w tym czasie o 7,3%, to ceny uprawnień EUA zyskały na wartości ok. 20%. Zazwyczaj na rynkach jest tak, że kiedy popyt (zapotrzebowanie) na dane aktywo spada, w ślad za tym spada również jego cena i odwrotnie. Jednak w przypadku rynku pierwotnego uprawnień EUA od kilku miesięcy wygląda to inaczej.

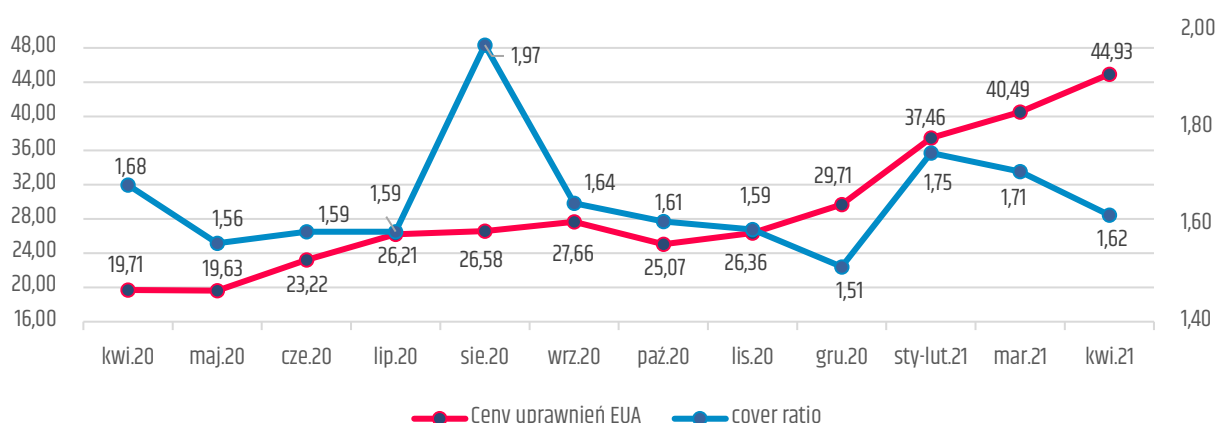
Tabela 2. Statystyka aukcji polskich uprawnień EUA w kwietniu 2021 r.

Aukcja PL	Cena rozliczenia w EUR/EUA	Liczba oferowanych EUA	Przychód w EUR	Zapotrzebowanie na EUA	Cover ratio*	Liczba uczestników
7 kwietnia	43,63	2 575 000	112 347 250	4 587 000	1,78	21
14 kwietnia	43,90	2 575 000	113 042 500	4 830 500	1,88	26
21 kwietnia	44,85	2 575 000	115 488 750	3 682 000	1,43	25
28 kwietnia	48,00	2 575 000	123 600 000	3 797 500	1,47	29
Suma/średnia	45,10	10 300 000	464 478 500	16 897 000	1,64	25
Lotnicza EUAA (14 kwietnia)	43,53	114 000	4 962 420	508 000	4,46	7

*całkowite zapotrzebowanie na uprawnienia, zgłoszone przez uczestników aukcji dzielone przez liczbę oferowanych uprawnień

Źródło: Opracowanie własne na podstawie danych EEX

Wykres 2. Średniomiesięczne ważne ceny uprawnień EUA osiągane na aukcjach (lewa oś) oraz współczynniki popytu do podaży - tzw. *cover ratio* (prawa oś) w przeciągu ostatniego roku.

Źródło: Opracowanie własne KOBIZE na podstawie danych z giełdy EEX oraz ICE

¹⁴ Obliczono średni ważony współczynnik popytu do podaży, czyli stosunek wolumenu zleceń do wolumenu oferowanego na aukcji.

Aukcje polskich uprawnień do emisji na platformie EEX

W kwietniu 2021 r. giełda EEX, w imieniu Polski, przeprowadziła 4 aukcje dla uprawnień EUA z okresu 2021-2030, na których sprzedano łącznie 10,3 mln uprawnień EUA po średniej cenie 45,1 EUR. Przychód do polskiego budżetu ze wszystkich kwietniowych aukcji polskich uprawnień EUA wyniósł blisko 464,5 mln EUR. Polskie aukcje cieszyły się dość sporym zainteresowaniem kupujących, na co wskazuje ich liczba biorąca udział w aukcji (średnio 25 podmiotów) oraz zgłoszone wolumeny, na które opiewały oferty – współczynniki podaży do popytu (cover ratio) znajdował się średnio blisko liczby 1,5.

W 2021 r. przedmiotem sprzedaży będzie w sumie 118 702 500 polskich uprawnień EUA oraz 114 tys. uprawnień EUAA

z zastrzeżeniem jednak, że wolumen dla uprawnień EUA w okresie od września do grudnia 2021 r. zostanie obniżony o wolumen, który zasili rezerwę MSR na podstawie [decyzji 2015/1814](#). W dniu 12 maja br. Komisja Europejska opublikowała dane o liczbie uprawnień w obiegu, czyli nadwyżce, na podstawie, której ustalono, że w okresie od września 2021 r. do sierpnia 2022 r. do rezerwy trafi w sumie ok. 379 mln uprawnień EUA¹⁵. Zgodnie z szacunkami KOBiZE oznacza to, że na polskiej aukcji w 2021 r. będzie sprzedawanych w sumie ok. 103 mln polskich uprawnień EUA. Jednak ostateczna liczba uprawnień będzie znana w momencie publikacji zaktualizowanego kalendarza aukcji, co ma nastąpić już wkrótce.

Aktualizacja krótkoterminowych prognoz cenowych

Analicyści Refinitiv w dniu 16 kwietnia br. zaktualizowali swoje prognozy cenowe na 2021 i 2022 r. W drugim kwartale tego roku średnia cena uprawnień EUA według Refinitiv powinna wynieść 43 EUR, natomiast w drugiej połowie roku – 42 EUR. Z kolei jeśli chodzi o średnią cenę na cały obecny rok, to powinna się ona ukształtować na poziomie 41 EUR. Oznacza to, że Refinitiv podniósł swoje prognozy aż o 8 EUR w porównaniu do tych ze stycznia br. Powodem aktualizacji prognoz jest obecna sytuacja rynkowa i gwałtowny wzrost cen uprawnień w ostatnim czasie wywołany m.in. przez wyjątkowo mroźną zimą, wzrost cen paliw, wzrost zainteresowania podmiotów finansowych rynkiem uprawnień oraz koniecznością rozliczenia się instalacji z emisji za 2020 r., co spowodowało presję popytową.

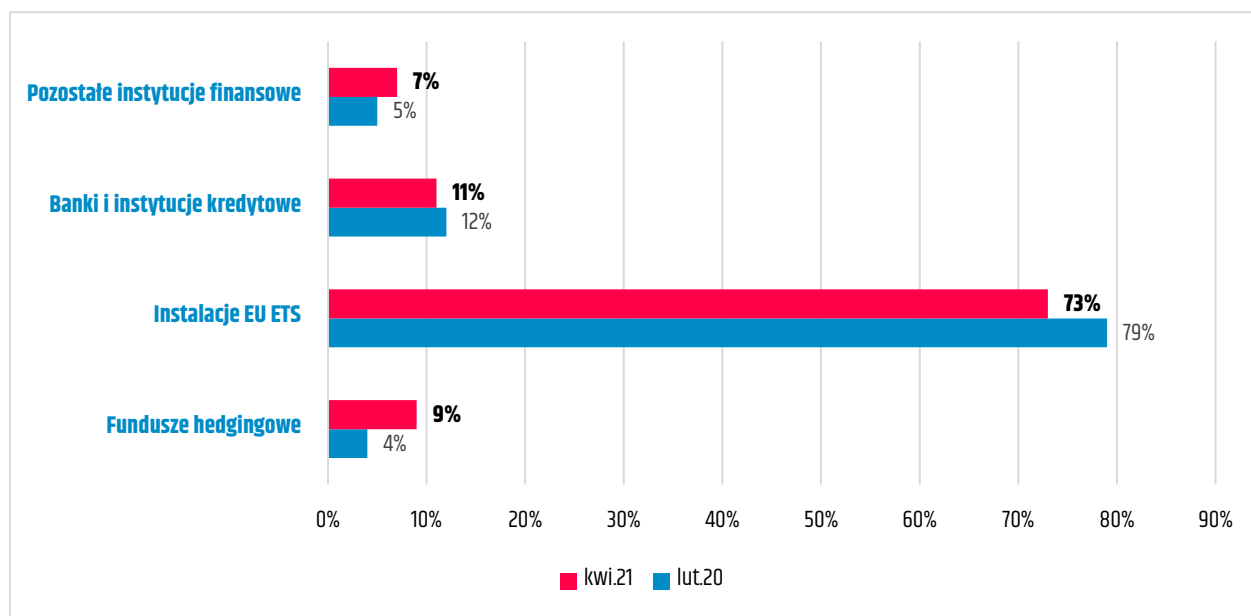
Czynnikami wspierającym utrzymanie się wysokich cen uprawnień powinny być działania KE ws. podwyższania celów redukcyjnych w UE (w ramach całego procesu dotyczącego pakietu „Fit for 55”) oraz zwiększenie świadomości samych podmiotów funkcjonujących w systemie EU ETS, że uprawnienia EUA należy traktować jako koszt, który będzie coraz wyższy.

Dodatkowym wsparciem dla cen w przyszłości powinien być również mechanizm rezerwy MSR, który od września 2021 r. do sierpnia 2022 r. ściągnie z puli przeznaczonej na aukcje ok. 379 mln uprawnień EUA. Ekspert Refinitiv zauważają również, że ceny uprawnień EUA znajdują się obecnie w jednym z najsilniejszych trendów wzrostowych jaki kiedykolwiek obserwowano (trend ten trwa od listopada 2020 r.), co może doprowadzić do jeszcze większego zainteresowania i napływu na ten rynek nowych inwestorów zwiększając znaczenie handlu spekulacyjnego. Zgodnie z danymi giełdy ICE Future Europe – od końca października 2020 r. do 23 kwietnia 2021 r. fundusze inwestycyjne zwiększyły ponad 3-krotnie swoje pozycje netto¹⁶ na uprawnieniach EUA w swoich portfelach z ok. 19 mln do ok. 63 mln. W tym samym czasie instalacje funkcjonujące w systemie EU ETS zmniejszyły swoje pozycje z 604 mln do 489 mln uprawnień, a wartość uprawnień w tym czasie wzrosła z ok. 23,5 EUR do 47 EUR. Z kolei jeśli chodzi o zestawienie udziału w rynku podmiotów kupujących uprawnienia EUA na rynku w formie kontraktów futures (wykres 3), to na przestrzeni ostatnich 14 miesięcy udział

¹⁵ https://ec.europa.eu/clima/news/ets-market-stability-reserve-reduce-auction-volume-over-378-million-allowances-between_en

¹⁶ Czyli wielkość wszystkich transakcji na wzrosty cen (tzw. long) minus wielkość wszystkich transakcji na spadki (tzw. short)

Wykres 3. Procentowy udział w rynku podmiotów (w zależności od kategorii) kupujących uprawnienia EUA w formie kontraktów futures w lutym 2020 r. i kwietniu 2021 r.

Źródło: Opracowanie własne na podstawie Refinitiv

instalacji funkcjonujących w systemie EU ETS spadł z 79% do 73%, natomiast udział instytucji finansowych wzrósł z 21% do 27% (w tym udział funduszy hedgingowych wzrósł z ok. 4% do 9%).

Aktywni na rynku powinni być również sami uczestnicy systemu EU ETS, w szczególności energetyka, która zabezpiecza się wykupując EUA na kilka lat do przodu w ramach tzw. hedgingu, z uwagi na spodziewany wzrost emisji w tym i następnym roku jako

efekt popandemicznego ożywienia gospodarek. Zgodnie z prognozami Oxford Economics wzrost PKB w UE w tym roku ma wynieść ok. 4%, natomiast w następnym już ok. 4,5%. Należy również obserwować inne rynki finansowe, z którymi rynek uprawnień powinien być w dalszym ciągu dodatnio skorelowany, np. rynki akcji czy surowców.

Bilans polskich emisji w systemie EU ETS w 2020 r. i okresie 2013-2020

W związku z zakończeniem okresu przekazywania zweryfikowanych raportów rocznych na temat wielkości emisji CO₂ za 2020 r. z instalacji i od operatorów statków powietrznych uczestniczących w systemie handlu uprawnieniami do emisji (EU ETS) Krajowy ośrodek przedstawił krótkie, tabelaryczne, podsumowanie wielkości polskich emisji CO₂ w 2020 r. w podziale na poszczególne branże przemysłu. W celu porównania przedstawiono również dane o wielkości emisji CO₂ za 2019 r.

Należy przy tym zauważyć, że rok 2020 był specyficzny z uwagi na pandemię COVID-19.

Sumaryczna wielkość emisji CO₂ w Polsce objętej EU ETS w 2020 r. wyniosła 172 150 480 Mg CO₂ (razem z sektorem lotniczym) i w porównaniu do emisji w 2019 r. spadła o 6,84%. Największe spadki emisji odnotowano w następujących sektorach:

- ▶ lotniczym, gdzie emisje spadły aż o ok. 62%;
- ▶ w energetyce: elektrownie i ciepłownie zawodowe (po ok. -8%);

Wykres 4. Zestawienie emisji w Polsce w ramach systemu EU ETS w 2019 i 2020 r.

Branża	Emisja CO ₂ (Mg)		% różnica
	2019	2020	
Elektrownie zawodowe	95 775 578	87 918 825	-8,20%
Elektrociepłownie zawodowe	22 461 827	21 692 971	-3,42%
Ciepłownie zawodowe	6 112 527	5 631 168	-7,87%
Elektrociepłownie przemysłowe	6 167 833	6 297 335	2,10%
Hutnictwo żelaza i stali	7 462 258	5 289 065	-29,12%
Hutnictwo metali nieżelaznych	1 995 468	1 885 839	-5,49%
Przemysł cementowy	11 333 394	11 153 180	-1,59%
Przemysł cukrowniczy	1 178 368	1 166 264	-1,03%
Przemysł chemiczny	9 603 587	9 708 163	1,09%
Przemysł drewnopochodny	315 577	277 828	-11,96%
Przemysł koksowniczy	1 867 894	1 741 844	-6,75%
Przemysł mineralny	34 441	35 070	1,83%
Przemysł pozostały	2 364 036	2 161 224	-8,58%
Przemysł rafineryjny	10 767 497	10 739 707	-0,26%
Przemysł szklarski	1 993 960	2 053 338	2,98%
Przemysł wapienniczy	1 668 264	1 600 969	-4,03%
Przemysł ceramiczny	1 075 848	1 017 156	-5,46%
Przemysł papierniczy	1 512 176	1 359 473	-10,10%
Suma	183 690 533	171 729 419	-6,51%
Operatorzy statków powietrznych	1 097 467	421 061	-61,63%
Suma (z lotnictwem)	184 788 000	172 150 480	-6,84%

Źródło: Opracowanie własne KOBiZE

- ▶ W przemyśle: hutnictwo żelaza i stali (-29%), drewnopochodny i papierniczy (odpowiednio -12% i -10%).

Z kolei wzrosty emisji odnotowano jedynie w sektorze szklarskim (+3%), mineralnym (+1,8%) oraz w elektrociepłowniach przemysłowych (+2,1%).

Biorąc pod uwagę cały poprzedni okres rozliczeniowy 2013-2020, to emisje w Polsce w systemie EU ETS (dane bez lotnictwa) spadły o ok. 16,5% (z 205,7 mld do 171,73 mld ton CO₂). Za tak duży spadek emisji odpowiadał sektor energetyczny, w którym emisje spadły

aż o ok. 23%. Co ciekawe w przemyśle emisje wzrosły o ok. 1,44%. To pokazuje jaki trud redukcyjny poniosła energetyka w Polsce, która 100% uprawnień musiała kupować na aukcjach (wyjątkiem są przydzielane bezpłatnie EUA z art. 10c dyrektywy EU ETS).

Szacując potrzeby polskich instalacji w EU ETS, to musiały one zakupić na rynku w okresie 2013-2020 ok. 876 mln uprawnień EUA - tyle wyniósł deficyt po odjęciu bezpłatnych uprawnień z 10a i 10c dyrektywy EU ETS od zweryfikowanych emisji.

| Co wynika z informacji o wstępnym porozumieniu pomiędzy Radą i Parlamentem Europejskim w sprawie Europejskiego Prawa Klimatycznego?

Zgodnie z osiągniętym w dniu 21 kwietnia 2021 r. wstępnym porozumieniem pomiędzy Radą UE i Parlamentem Europejskim w sprawie europejskiego prawa klimatycznego, państwa członkowskie UE mają wspólnie osiągnąć neutralność klimatyczną do 2050 r. oraz ograniczyć do 2030 r. emisje netto gazów cieplarnianych o co najmniej 55% w porównaniu z poziomem emisji w roku 1990. Nowe prawo przekształca dotychczasowe deklaracje osiągnięcia przez UE neutralności klimatycznej do 2050 r. w wiążące zobowiązanie, które będzie podstawą do wyznaczania ram dla wszystkich unijnych przepisów w tej dziedzinie przez kolejne 30 lat. Wstępne porozumienie wytycza też ewentualny cel, zgodnie z którym UE miałyby dążyć do osiągnięcia ujemnych emisji po 2050 r.¹⁷ Zgodnie z porozumieniem, limit odnoszący się do udziału pochłaniania w osiąganiu celu ograniczenia 55% emisji do 2030 r. ustalono na poziomie 225 mln ton ekwiwalentu dwutlenku węgla, dodając jednocześnie, że UE będzie dążyć do uzyskania do 2030 r. jeszcze wyższego poziomu pochłaniania netto. Kolejnym uzgodnionym elementem jest również decyzja, zgodnie z którą Komisja proponuje pośredni cel redukcji emisji na 2040 r. najpóźniej 6 miesięcy po pierwszym globalnym Przeglądzie Porozumienia Paryskiego (tzw. Global Stocktake¹⁸). Jednym z wyników porozumienia jest również informacja o tym, że opublikowany zostanie prognozowany, orientacyjny budżet emisyjny UE na lata 2030–2050 wraz z zastosowaną metodologią. Budżet ten to orientacyjna całkowita ilość emisji netto gazów cieplarnianych (wyrażonych jako ekwiwalent CO₂, wraz z odrębnymi informacjami o emisjach i pochłanianiu), które najprawdopodobniej zostaną wyemitowane w tym okresie bez ryzyka niedotrzymania przez Unię zobowiązań wynikających z porozumienia paryskiego. Dodatkowo zapadła decyzja w sprawie ustanowienia Europejskiego Naukowego Komitetu Doradczego ds. Zmiany Klimatu - niezależnego organu naukowego, który będzie oceniał

spójność polityki klimatycznej UE i monitorował postępy w osiąganiu celów redukcji emisji. W skład Komitetu wejdzie 15 ekspertów naukowych powoływanych na cztery lata (przy ograniczeniu do 2 przedstawicieli z jednego państwa członkowskiego). Ostatnim elementem osiągniętego porozumienia jest decyzja, że Komisja będzie również ułatwiać sektorowe dialogi i partnerstwa w celu zachęcania przedstawicieli sektorów do sporządzania map drogowych (planów działań) z myślą o osiągnięciu unijnego celu neutralności klimatycznej do 2050 r.

Co tak naprawdę oznacza cel 55%?

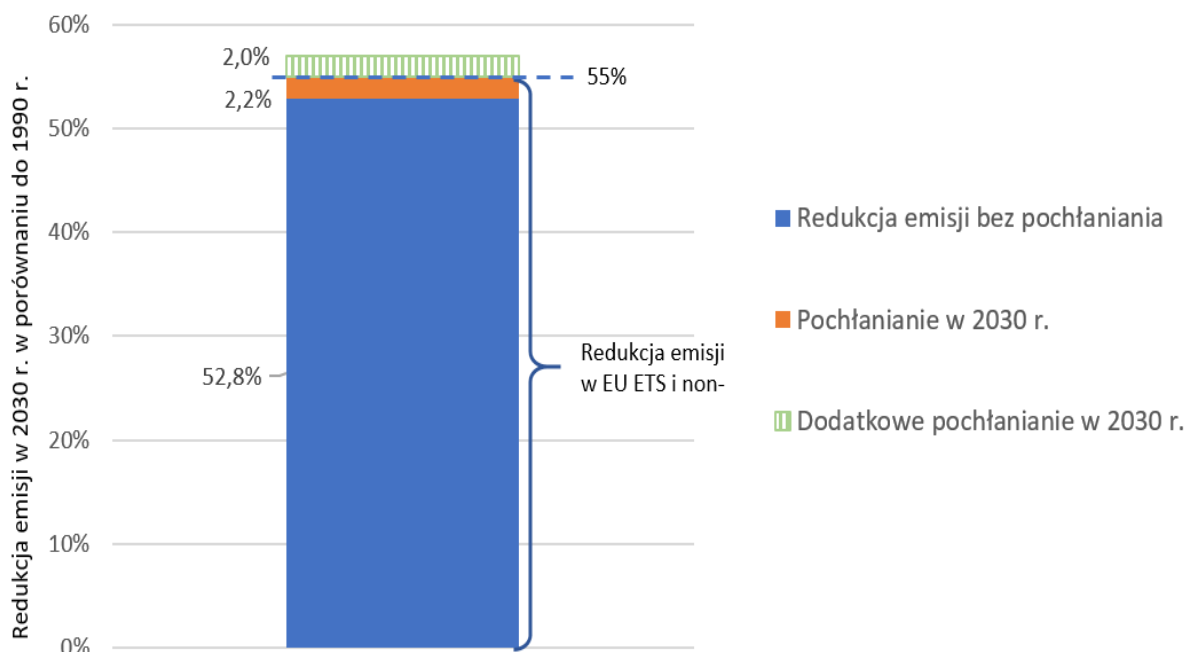
Analizując dostępne informacje dotyczące przedstawionego nowego celu redukcji emisji należy przyrzeć się bliżej zaproponowanemu rozwiązaniu w zakresie możliwości jego zwiększenia do 57% i roli pochłaniania w tym procesie.

Należy przy tym zwrócić uwagę, że zgodnie z komunikatem zamieszczonym na stronie Parlamentu Europejskiego w sprawie projektu Nowego Europejskiego Prawa Klimatycznego zawarto jeszcze dodatkowe informacje mówiące o tym, że wstępne porozumienie nie tylko zwiększa cel UE w zakresie redukcji emisji z 40% do co najmniej 55% do 2030 r. w porównaniu do 1990 r., ale jednocześnie zwiększając udział pochłaniania możliwe jest osiągnięcie do 2030 r. redukcji netto na poziomie 57%. W komunikacie na stronie PE wskazano, że Komisja proponuje zmianę rozporządzenia LULUCF (ang. Land use, Land Use Change and Forestry), które reguluje emisje i pochłanianie gazów cieplarnianych z sektora użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa, tak aby zwiększyć możliwość pochłaniania dwutlenku węgla w UE do poziomu powyżej 300 mln ton CO₂_{eq} do 2030 r., co w rezultacie ma pomóc osiągnąć redukcję

¹⁷ [Europejskie prawo klimatyczne: wstępne porozumienie Rady z Parlamentem - Consilium \(europa.eu\)](#)

¹⁸ Pierwszy Global Stocktake dla Porozumienia Paryskiego jest planowany w 2023 r. Jest to ogólny przegląd realizacji celów porozumienia paryskiego oraz ocena zbiorowych postępów w osiąganiu jego celów długoterminowych.

Rys. 1. Schemat możliwego podziału 55% redukcji emisji

Źródło: Opracowanie własne na podstawie analizy Refinitiv pt. „European Parliament accepts 55% as the new 2030 target, with a twist”, Refinitiv Commodities Research, 22.04.2021 r.

emisji netto w UE na poziomie 57% do 2030 r.¹⁹ W celu przyjrzenia się bliżej możliwościom tak zaprezentowanego rozwiązania można przywołać tu analizę autorstwa Refinitiv pt. „European Parliament accepts 55% as the new 2030 target, with a twist”²⁰. Zgodnie z tą analizą, tak przedstawione cele redukcji emisji wskazują, że potrzeba rzeczywistych redukcji wynosi 52,8% w porównaniu z poziomami z 1990 r. i ten wysiłek redukcyjny będzie musiał zostać podzielony między sektory ETS i sektory non-ETS (liczba ta jest bezpośrednio porównywalna z obecnym 40-procentowym celem redukcji). Do tego dochodzi absorpcja przez pochłanianie (LULUCF) szacowana na 225 Mt CO₂ w scenariuszu stanowiącym podstawę planu KE dotyczącego podniesienia celu redukcji emisji do 2030 r. (przy założeniu obecnego prawodawstwa dotyczącego LULUCF). Szacuje się, że dodanie nakładu związanego z pochłanianiem zwiększy wysiłek redukcyjny o 2,2%, co doprowadzi do osiągnięcia celu „netto” redukcji, wynoszącego 55% do 2030 r. Ponieważ jednak, jak wskazuje analiza Refinitiv, ostateczne porozumienie osiągnięte

między Radą UE i Parlamentem przewiduje zmianę przepisów w zakresie sektora LULUCF prowadzącą do większego wykorzystania pochłaniania, jak szacuje PE możliwe będzie osiągnięcie docelowego poziomu redukcji emisji o 57% netto. Szczegółowe informacje zawarte są na rysunku 1.

Wątpliwości interpretacyjne

W nawiązaniu do wspomnianej analizy Refinitiv trzeba jednak wziąć pod uwagę, że zaprezentowane tam rozwiązanie może budzić pewne wątpliwości interpretacyjne. Z komunikatu zamieszczonego na stronie Parlamentu Europejskiego można się dowiedzieć, że cel redukcyjny na 2030 r. zostanie podniesiony z 40% do 55% do 2030 r., i jeżeli doda się do tego pochłanianie, to możliwe będzie osiągnięcie do 2030 r. redukcji emisji o 57%. Jednak w tym samym komunikacie zawarto również informacje o ustaleniu limitu na pochłanianie w wysokości 225 mln ton. Prosty szacunek pokazuje, iż 225 mln ton stanowi ok. 4,6% roku bazowego EU27 (albo 4% dla EU28), czyli więcej niż 2 pp. potrzebne do zwiększenia redukcji netto (do zwiększenia redukcji emisji

¹⁹ [MEPs reach deal with Council on obligation for EU to be climate neutral by 2050 | News | European Parliament \(europa.eu\)](#)

²⁰ Analiza pt. „European Parliament accepts 55% as the new 2030 target, with a twist”, Refinitiv Commodities Research, 22.04.2021 r.

z 55% do 57% wystarczyłoby jedynie 97 mln pochłaniania). Z tego wynika, że na podstawie dostępnych informacji trudno prognozować rzeczywisty udział pochłaniania w celu redukcji emisji netto i czy rzeczywiście wyniesie on 57%. Zawarte porozumienie wymaga jeszcze zatwierdzenia przez Radę UE

i Parlament UE, zanim będzie można uruchomić formalną procedurę jego przyjmowania. Rozporządzenie wejdzie w życie 20 dni po opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym. Tekst projektu Europejskiego Prawa o Klimacie został opublikowany w dniu 5.05.2021 r.²¹

| Zasady zrównoważonego finansowania gospodarki w ramach tzw. unijnej taksonomii

Pierwszy zestaw zasad wdrożeniowych, dotyczących zrównoważonego finansowania gospodarki w ramach unijnej taksonomii, został ogłoszony 21 kwietnia br. (zagadnienie taksonomii pojawiło się m.in. w wydaniu [Raportu z rynku CO2](#) ze stycznia 2021 r.). Będzie to zbiór wytycznych, zawartych w rozporządzeniu KE określającym kryteria uznawania inwestycji i działalności gospodarczych za *zrównoważone* i niepowodujące *poważnej szkody* dla któregokolwiek z celów środowiskowych określonych w taksonomii. Dzięki tym wytycznym wielomiliardowe środki finansowe zostaną przekierowane na taki sposób gospodarowania, który będzie zgodny z taksonomią, a branże i przedsiębiorstwa otrzymają kredyty, o ile wykażą się dotrzymywaniem wyznaczonych kryteriów.

Szacuje się, że taksonomia będzie obejmowała nawet 80% unijnych emisji, ponieważ dotyczy 13 sektorów: nie tylko przemysłu, transportu czy energii i gospodarki komunalnej (mieszkalnictwa), ale nawet takich branż jak ubezpieczenia czy sztuka. Komisja podkreśla, że taksonomia będzie wyraźnym sygnałem dla inwestorów jak należy rozumieć zielone finansowanie i co jest uznawane za *zrównoważone*. Jednocześnie zauważa się większą otwartość Komisji przejawiającą się w tym, że wobec ogromu wyzwań związanych z rosnącymi ambicjami klimatycznymi KE dostrzega, że również i te przedsiębiorstwa, które nie są w pełni „ekologiczne”, powinny być włączone w proces transformacji i mieć swój udział w przebudowie gospodarki. W związku z tym zapowiadana jest możliwość

spełniania wymogów taksonomii również przez pewne części działalności gospodarczej firm, a nie tylko przez ich całość. W takim podejściu można doszukać się zarówno realizmu u Komisji, jak i wpływu lobbystów.

Pragmatyzm Komisji we wdrażaniu taksonomii przejawia się również i w tym, że na obecnym etapie z procedowania wyłączone zagadnienie zastosowania gazu ziemnego i energii jądrowej. Są to dwa najbardziej kontrowersyjne obszary energetyki, nad którymi gorąca debata toczy się od dłuższego czasu, grożąc zahamowaniem wdrażania taksonomii (por. [Raport z Rynku CO2](#) z sierpnia 2020 r.). Aby temu zapobiec Komisja zastosowała unik, kierując obie sporne kwestie do dalszej dyskusji na forum Rady i Parlamentu oraz do opracowania osobnej dla nich regulacji prawnej. W ten sposób pozostała część rozporządzenia KE w sprawie taksonomii mogłaby być procedowana zgodnie z harmonogramem, a spór przeniósłby się do innego gremium. A warto przypomnieć, że chodzi o uznanie (lub nie) gazu ziemnego za paliwo przejściowe, prowadzące do obniżenia emisyjności zwłaszcza tam, gdzie do tej pory stosowano węgiel. Nieprzejednane stanowisko organizacji ekologicznych zarzucało Komisji, że ulega ona presji lobbystów gazowych, natomiast przedstawiciele branży argumentowali, że rola gazu jest kluczowa we wprowadzaniu nowych technologii, m.in. wodorowych. W kwestii energetyki jądrowej zasadniczym problemem wydaje się być zagospodarowanie odpadów, jednak stanowisko Komisji nie jest jeszcze określone, ponieważ trwają eksperckie analizy.

²¹ [Proposal for a Regulation of the European Parliament and of the Council establishing the framework for achieving climate neutrality and amending Regulation \(EU\) 2018/1999 \(European Climate Law\).](#)

Warto zauważyć, że w tej kwestii swój zdecydowany sprzeciw wyraziła Francja, żądając uznania energii jądrowej za jednoznacznie zieloną.

Kolejnym polem konfliktów w zakresie taksonomii stało się włączenie do niej wykorzystania biomasy na cele energetyczne. Kompromisowe, czyli zdaniem NGO zbyt łagodne w tej kwestii podejście Komisji spowodowało protestacyjne wystąpienie kilku organizacji pozarządowych z grupy doradczej „*Platform on Sustainable Finance*”, zrzeszającej przedstawicieli nauki, finansów, sektora publicznego i pozarządowego. Grupa, mimo tego protestu, ma działać dalej na rzecz współpracy z KE w obszarze taksonomii. Krytyka wobec propozycji Komisji dotyczyła odejścia od wcześniej przyjętych ściśle naukowych kryteriów na rzecz kompromisu politycznego. Stało się to, zdaniem przedstawicieli NGO, pod wpływem silnej presji ze strony Szwecji i Finlandii, mocno uzależnionych od stosowania biomasy.

Obrona własnych interesów gospodarczych obu tych państw skandynawskich odbywała się mimo faktu, że są one rządzone przez proekologiczne koalicje partii zielonych z socjaldemokratami. Komisja natomiast, broniąc swojej propozycji, podkreślała konieczność uwzględniania zgłaszanych jej obaw i zastrzeżeń, chcąc aby zasady taksonomii były politycznie akceptowalne.

Taksonomia w obecnym kształcie wyznacza dwa kluczowe progi emisyjne: dolny, wynoszący 100 gCO₂/kWh, poniżej którego technologie wytwarzania energii uznaje się za *zrównoważone* i górny, 270 gCO₂/kWh, powyżej którego technologie powodują *poważne szkody* dla środowiska. Komisja zastrzega i jednocześnie deklaruje, że w jej rozumieniu taksonomia będzie ewoluowała wraz z rozwojem nauki i wiedzy o środowisku oraz będzie uwzględniała opracowywanie i stosowanie nowych technologii^{22,23,24}.

²² <https://www.euractiv.com/section/energy-environment/news/eu-spells-out-criteria-for-green-investment-in-new-taxonomy-rules/>

²³ <https://www.euractiv.com/section/energy-environment/news/leak-eu-to-table-climate-taxonomy-leaving-gas-and-nuclear-for-later/>

²⁴ <https://www.euractiv.com/section/energy-environment/news/ngos-walk-out-on-eu-green-finance-group-over-forestry-bioenergy-rules/>

Najważniejsze informacje z innych systemów ETS

- ▶ **1 kwietnia** – Republika Południowej Afryki (RPA) opublikowała zaktualizowany projekt wkładu ustalonego na szczeblu krajowym NDC (ang. *Nationally Determined Contributions*). Zgodnie z dokumentem emisja gazów cieplarnianych (GC) w kraju powinna zostać ograniczona do 398-510 Mt ekw. CO₂ w 2025 r. i do 398-440 Mt ekw. CO₂ w 2030 r. W porównaniu z celami zawartymi w pierwszym INDC RPA z 2015 r., górna granica poziomu emisji w 2025 r. została zmniejszona o 17%, a górna w 2030 r. - o 28%. W 2017 r. emisje gazów cieplarnianych w RPA (z wyłączeniem LULUCF) osiągnęły 556 Mt ekw. CO₂ (+23% od 2000 r.). Sektor energetyczny ma największy udział (79% w 2017 r.) w emisjach (z wyłączeniem LULUCF) i odpowiada za 90% wzrost od 2000 r., jednak emisje CO₂ ze spalania paliw zmniejszają się o 1,4%/rok od 2014 r., osiągając w 2019 r. poziom 422 Mt CO₂. [\[link\]](#)
- ▶ **12 kwietnia** – Ministerstwo Środowiska i Zrównoważonego Rozwoju Kolumbii uruchomiło neutralną pod względem emisji dwutlenku węgla strategię, która ma na celu wspieranie wysiłków sektora publicznego i prywatnego oraz społeczeństwa obywatelskiego w zakresie redukcji emisji GC, w celu osiągnięcia neutralności węglowej do 2050 r. Emisje CO₂ ze spalania paliw w Kolumbii wzrosły o 55% (ok. 6% rocznie) w latach 2008–2016. Po gwałtownym spadku o 14% w 2017 r. spowodowanym głównie przez przemysł i energetykę, w 2018 i 2019 r. emisje ponownie gwałtownie wzrosły o ok. 5%/rok, do 83 Mt CO₂. Należy przypomnieć, że w listopadzie 2020 r. Kolumbia zaktualizowała swój wkład ustalony na szczeblu krajowym NDC. Kolumbia będzie dążyła do ograniczenia emisji GC o 51% do 2030 r. Kraj ten planuje zintensyfikować działania na rzecz transformacji energetycznej, czystej mobilności i walki z wylesianiem. W swoim pierwszym NDC zobowiązał się do ograniczenia emisji GC o co najmniej 20% do 2030 r., w porównaniu ze scenariuszem BAU (ang. *business as usual*). [\[link\]](#)
- ▶ **13 kwietnia** – Hiszpański Kongres Deputowanych, niższa izba parlamentu Hiszpanii, zatwierdził ustawę o zmianach klimatycznych i transformacji energetycznej, która zakłada neutralność klimatyczną kraju do 2050 r. Aby osiągnąć ten cel, wyznaczono cele pośrednie, takie jak zwiększenie udziału odnawialnych źródeł energii w koszyku energetycznym do 74%, do 2030 r. Ponadto oczekuje się, że Hiszpania zmniejszy emisje GC o 23% do 2030 r., w porównaniu z poziomami z 1990 r. cel ten będzie okresowo korygowany w górę, a pierwsza rewizja planowana jest już w 2023 r. Ponadto wprowadzane są środki promujące czystą energię i pojazdy bezemisyjne. Ustawa trafi teraz do Senatu, który prawdopodobnie uchwali ją w maju 2021 r. Emisje gazów cieplarnianych w Hiszpanii spadły o 5,6% w 2019 r., do 314,5 Mt ekw. CO₂, czyli o 29% mniej niż w 2005 r., ale wciąż o 8,5% więcej niż w 1990 r. Emisje z sektora energetycznego, które stanowiły trzy czwarte całkowitych emisji w Hiszpanii, spadły o 6,6%, głównie dzięki zmniejszeniu zużycia węgla do produkcji energii elektrycznej. [\[link\]](#)
- ▶ **13 kwietnia** – Rząd Nowej Zelandii ogłosił, że mimo wysiłków w ograniczaniu emisji GC, w 2019 r. nastąpił ich wzrost do 82,3 Mt ekw. CO₂, czyli o 2% w stosunku do 2018 r. Wzrost wynikał głównie ze wzrostu emisji w przemyśle wytwórczym i budownictwie oraz w produkcji energii elektrycznej i ciepła. Nowa Zelandia jako pierwszy kraj na świecie wprowadza prawo, które będzie wymagało od banków, ubezpieczycieli i zarządzających inwestycjami raportowania wpływu zmian klimatycznych na ich działalność. Wszystkie banki i ubezpieczyciele, których łączne aktywa przekraczają 703 mln USD oraz wszyscy emitenci akcji i instrumentów dłużnych notowani na giełdzie krajowej będą musieli ujawnić tego typu informacje. Firmy, pierwsze raporty zaczną składać w 2023 r. Rząd Nowej Zelandii wprowadził kilka polityk mających na celu obniżenie emisji obiecując, że sektor publiczny będzie neutralny pod względem emisji dwutlenku węgla do 2025 r. i że będzie kupował tylko autobusy transportu publicznego o zerowej emisji od połowy tej dekady. Nowa Zelandia zamierza być neutralna

pod względem emisji dwutlenku węgla do 2050 r. [\[link\]](#), [\[link\]](#)

- ▶ **16 kwietnia** – Filipiny złożyły swój ustalony na szczeblu krajowym wkład NDC do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC). Kraj ten zamierza do 2030 r. zmniejszyć emisje GC o 75%, z czego 72,29% redukcji uwarunkowane jest wsparciem międzynarodowym. Jest to nieznaczny wzrost w stosunku do INDC przekazanego w 2015 r. Wtedy Filipiny warunkowo zobowiązały się do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych o 70% do 2030 r., w porównaniu ze scenariuszem normalnej działalności BAU. Należy przypomnieć, że Filipiny ratyfikowały porozumienie paryskie w 2017 r. emisje CO₂ związane z energią na Filipinach rosną średnio o 7% rocznie od 2010 r. (140 Mt CO₂ w 2019 r.). [\[link\]](#)
- ▶ **19 kwietnia** – Macedonia Północna opublikowała swój zaktualizowany wkład określany na szczeblu krajowym NDC. Kraj ten zamierza zmniejszyć emisje GC do 2030 r. o 51%, w porównaniu z poziomem z 1990 r. Pierwszy ustalony na szczeblu krajowym wkład INDC, zaprezentowany w 2015 r., zakładał zmniejszenie emisji CO₂ ze spalania paliw kopalnych do 2030 r. od 30% do 36% w porównaniu ze scenariuszem BAU. W dłuższej perspektywie Macedonia Północna dąży do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych do 2040 r. o 61,5% w porównaniu z poziomem z 2005 r. NDC jest zgodne z projektem Krajowego Planu na rzecz Energii i Klimatu, który ma na celu osiągnięcie 38% udziału odnawialnych źródeł energii w końcowym zużyciu energii, w tym 66% w produkcji energii, 45% w ogrzewaniu i chłodzeniu oraz 10% w transporcie. Ma na celu również zaoszczędzenie 20,8% końcowego zużycia energii w porównaniu ze scenariuszem BAU (34,5% oszczędności energii pierwotnej). Do 2040 r. udział odnawialnych źródeł energii w końcowym zużyciu energii powinien osiągnąć 45%. [\[link\]](#)
- ▶ **19 kwietnia** – Ministerstwo Ochrony Środowiska Izraela zaprezentowało projekt ustawy klimatycznej, według której Izrael zmniejszy emisje GC do 2030 r. o co najmniej 27%, a do 2050 r. o co najmniej 85%, w porównaniu z poziomami z 2015 r. W swoim pierwszym ustalonym na szczeblu

krajowym wkładzie INDC kraj ten zobowiązał się do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych o 23% do 2030 r., w porównaniu ze scenariuszem BAU. Projekt ustawy ma na celu dostosowanie prawa klimatycznego Izraela do 18 krajów OECD, które takie prawa klimatyczne już ustanowiły. Ustawa klimatyczna będzie zawierała obligatoryjne cele w obszarach związanych z oszczędnością energii w przemyśle, elektryfikacją transportu i recyklingiem odpadów, a także kosztami ich osiągnięcia. Zobowiązuje również Ministra Ochrony Środowiska do corocznego składania sprawozdań Komisji Spraw Wewnętrznych i Środowiska Knesetu. W projekcie proponuje się ponadto powołanie komitetu doradczego podlegającego dyrektorowi generalnemu ministerstwa, złożonego z przedstawicieli ministerstw, grup środowiskowych, studentów i uczniów oraz utworzenie w ramach Izraelskiej Akademii Nauk i Nauk Humanistycznych niezależnego komitetu ekspertów ds. Zmian klimatu. W międzyczasie Ministerstwo Infrastruktury, Energii i Zasobów Wodnych Izraela wydało inny dokument strategiczny, który zakłada 80% redukcję emisji GC z produkcji energii do 2050 r. Plan ten zakłada zamknięcie wszystkich elektrowni węglowych do 2025 r. ograniczenie emisji gazów cieplarnianych w sektorze elektroenergetycznym o 75–85% do 2050 r. Wreszcie przewiduje redukcję energochłonności o 1,3%/rok do 2050 r. [\[link\]](#), [\[link\]](#)

- ▶ **21 kwietnia** – Kanada zamierza zmniejszyć emisje GC do 2030 r. o 36% w porównaniu z poziomami z 2005 r. i osiągnąć neutralność klimatyczną do 2050 r. Poprzednim celem tego kraju było ograniczenie emisji gazów cieplarnianych o 30% do 2030 r. w porównaniu z emisjami z 2005 r. Kanada planuje zainwestować ok. 14 mld USD w *zielony* rozwój. Emisje GC Kandy wzrosły w 2019 r. o 0,2%, do 730 Mt ekw. CO₂, czyli o 21,4% więcej niż w 1990 r. Złożyły się na to zwiększone emisje z wydobycia ropy i gazu, a także transportu. Emisje w 2019 r. były o 1,1% niższe niż w 2005 r. [\[link\]](#)
- ▶ **21 kwietnia** – Bośnia i Hercegowina zaktualizowała swój wkład NDC, ustalony na szczeblu krajowym. Kraj ten planuje zmniejszyć emisje GC do 2030 r. o 12,8%, w porównaniu

z 2014 r. (o 33,2% w porównaniu z 1990 r.) przy wykorzystaniu własnych zasobów krajowych oraz o 17,5%, w porównaniu z 2014 r. (o 36,8% w porównaniu z 1990 r.) pod warunkiem wsparcia międzynarodowego²⁵. Długoterminowy cel redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2050 r. ustalono na poziomie 50% (cel bezwarunkowy) i 55% (cel warunkowy) w porównaniu z 2014 r. Bośnia planuje zainwestować do 2030 r. 8,8 mld EUR w dekarbonizację sektora energetycznego. Całkowita moc elektryczna kraju wynosi ok. 4,6 GW, z czego 48% pochodzi z hydroelektrowni, 45% z węgla brunatnego

i 5% z ropy naftowej. [\[link\]](#)

- ▶ **21 kwietnia** – W odpowiedzi na ciągły spadek cen uprawnień do emisji Koreańskie Ministerstwo Środowiska wprowadziło tymczasową cenę minimalną na rynku wtórnym w koreańskim systemie KETS. Cena minimalna na giełdzie koreańskiej będzie obowiązywać tymczasowo - od 19 kwietnia do 19 maja 2021 r. Istnieje możliwość zniesienia tej ceny wcześniej, jeśli ceny koreańskich uprawnień wzrosną przez pięć kolejnych dni o 10% lub więcej % powyżej ceny minimalnej. Cena minimalna została ustalona na poziomie 11,57 USD, czyli o 10% poniżej najniższej ceny transakcyjnej sprzedaży uprawnień do emisji z poprzedniego pięciodniowego okresu. Ceny systematycznie rosły do października 2020 r., po czym spadały od końca 2020 r. [\[link\]](#)
- ▶ **22 kwietnia** – Duma Państwowa, niższa izba parlamentu Rosji, zatwierdziła w pierwszym czytaniu projekt ustawy o zmianach klimatycznych, która zobowiązuje dużych emitentów do zgłaszania swoich poziomów emisji organom regulacyjnym. Dotyczy to przedsiębiorstw, które wyemitują ponad 150 tys. t CO₂/rok przed 2024 r. i ponad 50 tys. t CO₂/rok po 2024 r. Są to duże przedsiębiorstwa z sektora energetycznego, metalurgii metali nieżelaznych, żelaza i stali, produkcji i rafinacji ropy naftowej, przemysłu węglowego i gazowego oraz przemysłu mechanicznego. Ustawa jest pierwszym krokiem do stworzenia przepisów, które pozwolą na regulację emisji CO₂ w Rosji. Kraj ten dąży

do ograniczenia emisji GC do 2030 r. o 70% w porównaniu z poziomem z 1990 r. Emisje CO₂ związane z energią wzrosły w Rosji o 9% od 2016 r. i są obecnie o 21% poniżej poziomu z 1990 r. [\[link\]](#)

- ▶ **22 kwietnia** – Premier Japonii ogłosił, że rząd w Tokio podwyższył cel redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. do 46% w porównaniu z 2013 r. Krytycy oceniali poprzedni cel na poziomie 26% jako mało ambitny. Kraj dąży również do osiągnięcia do 2050 r. neutralności klimatycznej pod względem emisji dwutlenku węgla, promując odnawialne źródła energii (głównie wiatr i słońce) i niezależniąc się od paliw kopalnych. Zgodnie ze strategicznym planem energetycznym Japonii udział odnawialnych źródeł energii w miksie energetycznym powinien wzrosnąć z 17% w roku podatkowym 2018 do 22-24% do 2030 r. Według ostatnich danych japońskiego Ministerstwa Środowiska emisje GC w Japonii spadły o 2,9% w roku budżetowym 2019-2020 (kwiecień 2019 - marzec 2020) do 1 212 Mt ekw. CO₂, najniższego poziomu od roku budżetowego 1990-1991. Jest to szósty rok z rzędu spadku emisji, który jest spowodowany głównie zwiększonym wykorzystaniem energii odnawialnej, ponownym uruchomieniem dziewięciu reaktorów jądrowych i mniejszym zapotrzebowaniem na energię dzięki cieplejszej zimie oraz zmniejszonemu zużyciu energii przez przemysł. [\[link\]](#), [\[link\]](#)
- ▶ **23 kwietnia** – Obecna administracja Stanów Zjednoczonych zobowiązała się do zmniejszenia emisji GC w tym kraju do 2030 r. o 50-52% poniżej poziomów z 2005 r. Ponadto Stany Zjednoczone włączyły ten cel do zaktualizowanego wkładu określonego na szczeblu krajowym NDC, przesłanego do Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu UNFCCC. Poprzedni cel, zawarty w pierwszym krajowym INDC z 2016 r. polegał na zmniejszeniu emisji gazów cieplarnianych do 2025 r. o 26-28% poniżej poziomów z 2005 r. Według Agencji Ochrony Środowiska Stanów Zjednoczonych (EPA) emisje gazów cieplarnianych w USA

²⁵ Poprzedni cel Bośni i Hercegowiny w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. wynosił 3% w porównaniu

z 1990 r. (cel bezwarunkowy i 23% cel warunkowy).

spadły w 2019 r. o 1,7% do 5 769 Mt ekw. CO₂ (w tym LULUCF), czyli o 13% poniżej poziomu z 2005 r. W lutym 2021 r. Stany Zjednoczone ponownie zawarły Porozumienie Paryskie w sprawie zmian klimatu i zgodziły się współpracować z Kanadą na rzecz osiągnięcia zerowej emisji netto do 2050 r., dążąc do osiągnięcia 100% bezemisyjnego sektora energetycznego do 2035 r. W kwietniu 2021 r. USA przedstawiły 10-letni plan infrastrukturalny o wartości 2 bln USD, który zakłada wydatki w wysokości 100 mld USD na modernizację i rozbudowę krajowego systemu przesyłowego. Ponadto Stany zainwestują 174 mld USD w rozwój rynków pojazdów elektrycznych i 35 mld USD w rozwój technologii czystej energii. Biały Dom planuje też wydać 621 mld USD na standardową infrastrukturę fizyczną i modernizację transportu publicznego oraz 213 mld USD na produkcję, konserwację i modernizację ponad 2 mln domów i budynków komercyjnych. [\[link\]](#)

- ▶ **24 kwietnia** – Organ ustawodawczy stanu Waszyngton uchwalił ustawę o zobowiązaniach klimatycznych, która obliguje stan do wprowadzenia systemu handlu uprawnieniami do emisji, w celu ograniczenia emisji GC począwszy od 2023 r. Ustawa ta czyni Waszyngton jednym z 13 stanów w USA, które wprowadziły rynek uprawnień do emisji dwutlenku węgla. Nowy stanowy system handlu uprawnieniami do emisji CO₂ pomoże ograniczyć emisje gazów cieplarnianych do 2035 r. o 45%, poniżej poziomu z 1990 r. i osiągnąć neutralność emisyjną do 2050 r. System stanu Waszyngton został zaprojektowany w taki sposób, aby mógł łączyć się z innymi systemami, takimi jak system w Kalifornii, czy system RGGI (ang. *Regional Greenhouse Gas*

Initiative). System obejmie wszystkie zakłady przemysłowe, elektrownie, dostawców gazu ziemnego i paliw, które emitują ponad 25 tys. ton CO₂ rocznie. Uprawnienia do emisji będą sprzedawane na aukcjach nie częściej niż cztery razy w roku, natomiast instalacje energochłonne będą otrzymywać bezpłatne uprawnienia do 2034 r. Następnie przydziały te będą się zmniejszać do 2050 r. Wpływy z aukcji zostaną przekazane na dwa specjalne rachunki, *Forward Flexible Account* i *Climate Investment Account*, z których wypłacane będą tylko na konkretne, przyjazne dla klimatu projekty. Program rozpocznie się w 2023 r. i potrwa do końca 2026 r. Limit emisji zostanie ustalony przez stanowy Departament Ekologii. Przeglądy systemu mają mieć miejsce w 2027 i 2035 r. [\[link\]](#)

- ▶ **26 kwietnia** – Władze Brazylii zobowiązały się do osiągnięcia neutralności emisyjnej do 2050 r. oraz do zmniejszenia o połowę emisji GC i powstrzymania nielegalnego wylesiania do 2030 r. Ponadto Brazylia obiecała podwoić swój budżet na działania w zakresie egzekwowania przepisów w zakresie ochrony środowiska. Aby to zrobić, rząd Brazylii oczekuje ok. 1 mld USD rocznie pomocy zagranicznej. Emisje CO₂ w Brazylii ze spalania paliw wzrastały w latach 2009-2014 o ok. 8% rocznie, ale spadły w latach 2014-2018 o 15%, ze względu na zmniejszenie zużycia energii. W 2019 r. pozostały stabilne na poziomie 414 Mt. W zaktualizowanym NDC z 2020r. Brazylia zobowiązała się do osiągnięcia neutralności emisyjnej do 2060 r. Cel ten mógłby zostać przyspieszony gdyby kraje rozwinięte przekazywały 10 mld USD rocznie na projekty brazylijskie, począwszy od 2021 r., poprzez mechanizmy art. 6 Porozumienia paryskiego. [\[link\]](#)

Polityka klimatyczna Tajlandii

Przed konferencją COP21 w Paryżu Tajlandia zobowiązała się, w ramach wkładów do nowego porozumienia tzw. INDC²⁶ (ang. *Intended Nationally Determined Contributions*), do redukcji emisji do 2030 r. o 20%, w stosunku do scenariusza referencyjnego BAU oraz o 25% przy równoczesnym zwiększeniu dostępu do rozwoju technologii i jej transferu oraz dostępu do międzynarodowych zasobów finansowych. Według scenariusza BAU emisje Tajlandii w 2030 r. będą wynosiły około 555 Mt ekw. CO₂. Tajlandia zaktualizowała swój INDC, utrzymując niezmienny cel redukcji emisji gazów cieplarnianych. Kraj zamierza

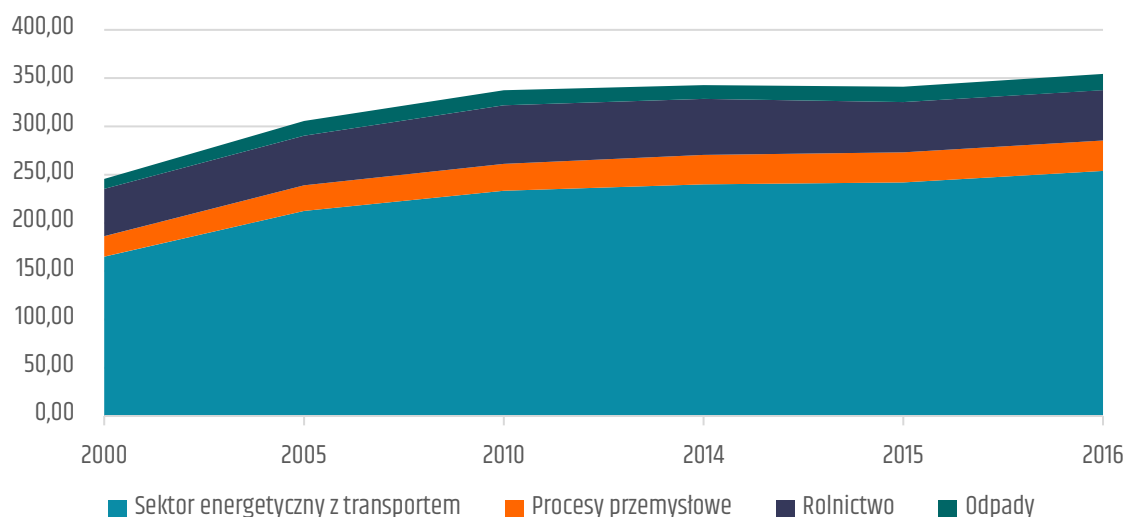
zmniejszyć emisje gazów cieplarnianych o 20% do 2030 r., w porównaniu ze scenariuszem BAU, w oparciu o własne zasoby krajowe. Cel redukcji emisji gazów cieplarnianych mógłby zostać zwiększony do 25%, przy międzynarodowym wsparciu. Wcześniej, na konferencji klimatycznej COP20 w Limie, Tajlandia zadeklarowała dobrowolną redukcję emisji gazów cieplarnianych do 2020 r. o 7%, w stosunku do scenariusza referencyjnego BAU w sektorze energetycznym wraz z transportem oraz redukcję o 20% w przypadku międzynarodowej pomocy finansowej i technicznej ze strony państw rozwiniętych.

Tabela 3. Emisje gazów cieplarnianych Tajlandii z podziałem na sektory w latach 2000-2016, w [Mt ekw. CO₂]

Sektory	2000	2005	2010	2014	2015	2016
Sektor energetyczny z transportem	165,14	212,38	233,22	239,82	242,02	253,90
Procesy przemysłowe	21,17	26,59	27,95	30,76	31,07	31,53
Rolnictwo	48,98	51,34	60,59	57,86	52,17	52,16
Odpady	10,47	15,17	15,78	14,24	16,00	16,77
Razem	245,76	305,48	337,54	342,68	341,26	354,36

Źródło: Opracowanie własne KOBiZE na podstawie danych z *Thailand third Biennial Update Report (BUR)*, 25.12.2020 r.

Wykres 5. Emisje gazów cieplarnianych Tajlandii z podziałem na sektory w latach 2000-2016, w [Mt ekw. CO₂]

Źródło: Opracowanie własne KOBiZE na podstawie danych z *Thailand third Biennial Update Report (BUR)*, 25.12.2020 r.

²⁶https://www4.unfccc.int/sites/ndcstaging/PublishedDocuments/Thailand%20First/Thailand_INDC.pdf

Na podstawie danych z raportu *Thailand third Biennial Update Report* (BUR) z 25 grudnia 2020 r., całkowita emisja GC (z wyłączeniem LULUCF) w 2016 r. wyniosła 354,36 Mt ekw. CO₂, co stanowi ok. 1% globalnej emisji. Największym emitentem GC był sektor energetyczny, który odpowiadał za ok. 71% całkowitej emisji Tajlandii. Emisje z rolnictwa, procesów przemysłowych i odpadów w 2016 r. miały udział w całkowitej emisji Tajlandii odpowiednio 15%, 9% i 5% (wykres 6). Emisje w latach 2000–2016²⁷ wzrosły z 245,76 Mt ekw. CO₂ do 354,36 Mt ekw. CO₂ (wzrost o ok. 44%). Tabela 3 i wykres 5 przedstawiają emisje gazów cieplarnianych z podziałem na sektory w latach 2000-2016. Głównym emitentem gazów cieplarnianych Tajlandii jest sektor energetyczny z transportem, który w 2016 r. wyemitował 253,90 Mt ekw. CO₂. Emisja w tym sektorze zwiększyła się o ok. 54%, w stosunku do 2000 r. Sektor rolnictwa jest drugim pod względem wielkości emitentem GC. W 2016 r. sektor ten wyemitował 52,16 Mt ekw. CO₂. Emisje w tym sektorze wzrosły się o ok. 6,5%, w stosunku do 2000 r. Sektor procesów przemysłowych jest trzecim pod względem wielkości emitentem GC. W 2000 r. emisje z tego sektora wynosiły 21,17 Mt ekw. CO₂, i zwiększyły się od 2016 r. o ok. 49% (do 31,53 Mt ekw. CO₂). Sektor odpadów wyemitował w 2016 r. 16,77 Mt ekw. CO₂, co dało wzrost o ok. 60%, w stosunku do 2000 r.

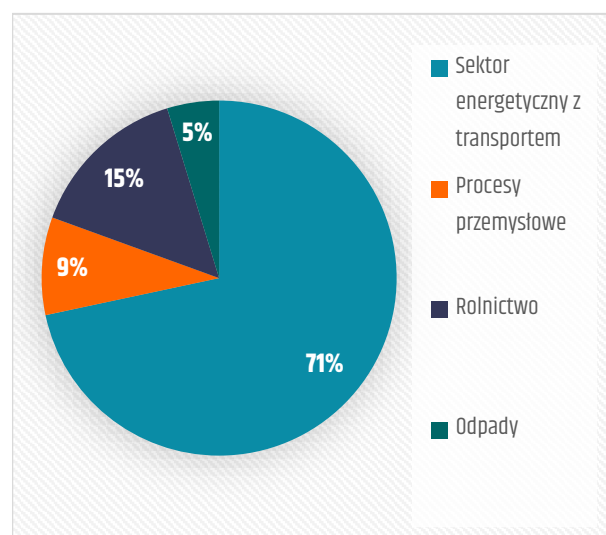
Zaktualizowany NDC Tajlandii opiera się na następujących planach krajowych:

- ⇒ XII Krajowy Plan Ekonomiczno-Społeczny na lata 2017-2021,
- ⇒ Centralny plan dotyczący zmian klimatu na lata 2015-2050,
- ⇒ Plan Rozwoju Energetyki 2015-2036,
- ⇒ Główny plan rozwoju inteligentnych sieci Tajlandii na lata 2015-2036,
- ⇒ Plan efektywności energetycznej na lata 2015-2036,
- ⇒ Plan rozwoju alternatywnych źródeł energii na lata 2015-2036,
- ⇒ Plan Systemu Transportu Zrównoważonego Środowiskowo na lata 2013-2030,
- ⇒ Narodowy Plan Rozwoju Przemysłu na lata 2012-2031,
- ⇒ Mapa drogowa gospodarki odpadami.

²⁷ https://unfccc.int/sites/default/files/resource/BUR3_Thailand_251220%20.pdf

Od 2013 r. tajlandzka organizacja *Greenhouse Gas Management Organization*²⁸ opracowywała system monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji MRV (ang. *monitoring, reporting, verification*) oraz podstawową infrastrukturę handlu uprawnieniami dla dobrowolnego programu handlu uprawnieniami do emisji V-ETS. Celem pierwszej trzyletniej fazy pilotażowej programu (2015-2017) było przetestowanie systemu MRV dla czterech sektorów przemysłu intensywnie wykorzystujących gaz ziemny (cement, celuloza i papier, żelazo i stal oraz petrochemia) oraz testowanie metod alokacji dla obiektów objętych programem. Podczas drugiej fazy pilotażowej (2018-2020) dodatkowo przetestowano system MRV, rejestr i platformę handlową z dodatkowymi pięcioma sektorami przemysłowymi (rafineria ropy naftowej, szkło, tworzywa sztuczne, żywność i pasze oraz ceramika). W 2020 r. MRV został opracowany dla kolejnych 3 sektorów (napoje i cukier, tekstylia, szkło płaskie). W 2021 r. Tajlandia zamierza opracować strategiczny plan wdrożenia systemu handlu uprawnieniami do emisji we wschodnim regionie ekonomicznym.

Wykres 6. Udział poszczególnych sektorów w całkowitej emisji gazów cieplarnianych Tajlandii, w [%]

Źródło: Opracowanie własne KOBiZE na podstawie danych z *Thailand third Biennial Update Report* (BUR), 25.12.2020 r.

²⁸ https://icapcarbonaction.com/en/?option=com_etsmap&task=export&format=pdf&layout=list&systems%5B%5D=81

| Światowa podaż jednostek offsetowych

Z danych publikowanych przez Sekretariat Konwencji Klimatycznej (UNFCCC) wynika, że w kwietniu liczba zarejestrowanych projektów CDM wzrosła o 1, co oznacza, że w sumie zarejestrowanych zostało 7 854 projektów CDM (ang. *Clean Development Mechanism* – mechanizm czystego rozwoju)²⁹.

Liczba jednostek CER wydanych do końca kwietnia wyniosła ok. 2 090,6 mln, a więc w ciągu tego miesiąca wydano 7,8 mln jednostek CER. Natomiast liczba jednostek wydanych w związku z realizacją działań programowych CDM (PoA)³⁰ na koniec kwietnia osiągnęła poziom 38,48 mln jednostek, czyli w ostatnim miesiącu wydano ok. 1,41 mln jednostek.

| Pozostałe informacje

▶ Największym rodzajem źródła emisji gazów cieplarnianych w sektorze energetycznym w obrębie całego EU ETS stały się w 2020 r. instalacje gazowe. Ich łączna emisja po raz pierwszy przewyższyła wielkość emisji pochodzącej ze źródeł opalanych węglem brunatnym. Analiza danych emisyjnych dokonana przez Ember³¹ (*think tank* w zakresie energetyki) wykazała, że malejący trend emisji pochodzących z węgla brunatnego doprowadził do przesunięcia się tego paliwa na drugie miejsce pod względem wielkości emisji, po gazie, a przed węglem kamiennym. Wyliczenia wykazały, że w ubiegłym roku w porównaniu z rokiem 2019 nastąpił dalszy spadek wielkości emisji pochodzących z węgla brunatnego – o 23% i kamiennego – o 25%. Ember wskazuje na wyraźny wzrost udziału gazu jako paliwa energetycznego, które jeszcze w 2013 r. odpowiadało zaledwie za 16% emisji z sektora energetycznego, natomiast w 2020 r. udział ten osiągnął poziom 33%. Malejący udział węgla w wytwarzaniu energii zbiega się z rosnącymi cenami uprawnień do emisji. Choć jak dotychczas węgiel brunatny był historycznie jednym z najtańszych paliw, to jednak najbardziej emisyjnym, co wobec wzrostu kosztu emisji i niższych cen gazu w 2020 r. spowodowało jego podrożenie i tym samym

uczyniło z błękitnego paliwa najtańsze kopalne źródło energii. Jednocześnie obserwuje się zdecydowane wypieranie węgla przez OZE, w związku z czym znaczenie węgla w wielkościach emisji z sektora energetycznego maleje znacznie szybciej, podczas gdy emisje gazowe utrzymują się na względnie podobnym poziomie. Następuje również zastępowanie węgla gazem. Jednak zdaniem Ember nie będzie to zjawisko długotrwałe ze względu na podniesienie ambicji klimatycznych, które spowodują z kolei odejście od gazu i to w niedalekiej przyszłości. Zapowiedzi tych zmian można już zaobserwować. Przykładem może być firma Siemens Energy AG, która w lutym br. ogłosiła redukcję zatrudnienia w swoich oddziałach związanych z wytwarzaniem energii z gazu o blisko 8 tys. osób, w ciągu najbliższych czterech lat. Wiąże się to z odpowiedzią na oczekiwania rynku zainteresowanego przechodzeniem z paliw kopalnych na OZE i głęboką transformacją sektora energetycznego. Jednocześnie firma zamierza przekierować swoją działalność ku niskoemisyjnemu lub zeroemisyjnemu wytwarzaniu energii i jej zastosowaniu m.in. w transporcie [[link](#)].

²⁹ <http://cdm.unfccc.int/>.

³⁰ ang. *Programme of Activities (PoA)* – działania programowe obejmują realizację wielu pojedynczych projektów, które łączy wspólna procedura zatwierdzania, a dodawanie kolejnych projektów odbywa się bez konieczności ich nowego zatwierdzania, co prowadzi do obniżenia kosztów (więcej nt. CDM PoA: <http://cdm.unfccc.int/ProgrammeOfActivities/index.html>)

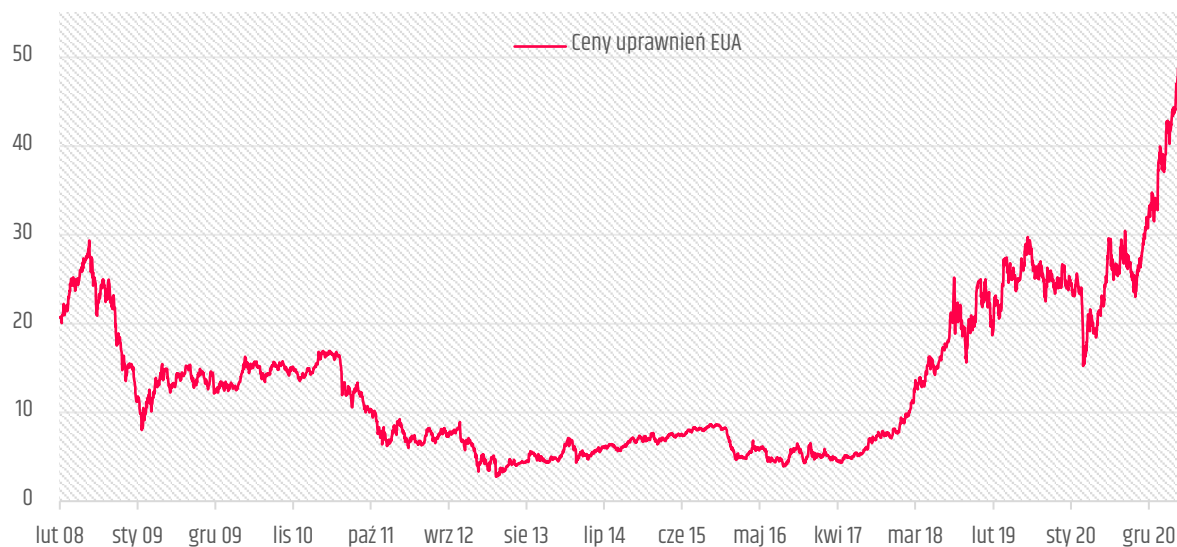
³¹ <https://ember-climate.org/wp-content/uploads/2021/03/Global-Electricity-Review-2021.pdf>

Tabela 4. Kalendarium najważniejszych wydarzeń w maju 2021 r.

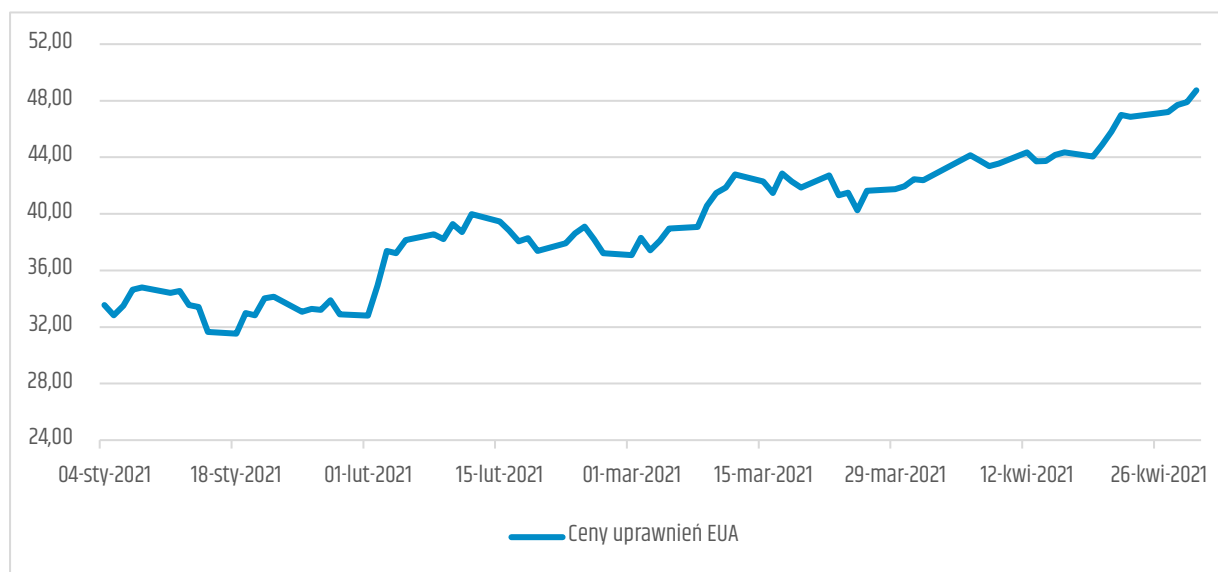
Dzień	Wydarzenie
6-7 maja	12 spotkanie Wysokiego Szczebla tzw. 12 High Level Climate Dialogue in Petersberg
7-8 maja	Nieformalne spotkanie szefów państw i rządów w Porto
10 maja	Posiedzenie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (ENVI) w PE
19 maja	Rozpoczęcie handlu uprawnieniami w systemie brytyjskim UKETS
26 maja	Posiedzenie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (ITRE) w PE
6,7,10,11,12,17,20,21,26,28 maja	Posiedzenie Grupy Roboczej Rady UE ds. Środowiska
7,10,12,18,20,21,27,31 maja	Posiedzenie Grupy Roboczej Rady UE ds. Międzynarodowych Aspektów Środowiska
17 maja	Sesja plenarna Parlamentu Europejskiego w Szttrasburgu
25 maja	Posiedzenie Rady Europejskiej
31 maja – 17 czerwca	Wirtualna sesja Konwencji Klimatycznej tzw. UNFCCC Intersessional
W maju	<p>Terminy aukcji uprawnień EUA/EUAA w UE:</p> <ul style="list-style-type: none"> ▶ EEX: od 5 do 26 maja (co tydzień w środę) - krajowa aukcja polskich uprawnień EUA – 2,575 mln (start od 9:00 do 11:00); ▶ EEX: od 4 do 27 maja (poniedziałek, wtorek i czwartek) - unijna aukcja uprawnień EUA (+ EFTA): <u>3,288 mln</u> EUA/na aukcję (start od 9:00 do 11:00) oraz unijna aukcja uprawnień lotniczych (EUAA): <u>0,614 mln EUAA</u> (od 13.00-15.00) ▶ EEX: od 7 do 28 maja (piątek) - krajowa aukcja niemiecka, do sprzedaży: <u>2,651 mln EUA/aukcje</u> (start od 9:00 do 11:00)

Źródło: Opracowanie własne KOBIZE na podstawie EEX, PE, Rady UE.

Wykres 7. Dienne ceny zamknięcia transakcji uprawnieniami EUA na rynku spot w latach 2008-2021 [w EUR]

Wykres 8. Dienne ceny zamknięcia transakcji uprawnieniami EUA na rynku spot w 2021 r. [w EUR]

Źródło: Opracowanie własne KOBiZE na podstawie danych o cenach z giełdy Bluenext (od 26 lutego 2008 do 11 czerwca 2008 r.), rynku OTC (do dnia 10 czerwca 2009 r.) i giełdy ICE/ECX, Bluenext, EEX, Nordpool (od 11 czerwca 2009 r. do końca grudnia 2012 r.) oraz na podstawie danych giełdy ICE/ECX, EEX (poczynając od 1 stycznia 2013 r.).

Celem zobrazowania sytuacji na rynku EU ETS, a także zmienności ceny uprawnień do emisji, zdecydowaliśmy się na cykliczne umieszczanie w Raporcie z rynku CO₂ wykresów pokazujących główny trend cenowy uprawnień do emisji. Prezentowany w obecnym Raporcie z rynku CO₂ wykres 7 obejmuje okres od lutego 2008 r. do kwietnia 2021 r. Natomiast na wykresie 8 przedstawiono zakres zmienności cenowej w 2021 r.

Niniejszy dokument może być używany, kopiowany i rozpowszechniany, w całości lub w części, wyłącznie w celach niekomercyjnych i z zachowaniem praw autorskich, w szczególności ze wskazaniem źródła ich pochodzenia.

Działalność KOBiZE jest finansowana ze środków
Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej

Kontakt:

Zespół Strategii, Analiz i Aukcji

Krajowy Ośrodek Bilansowania
i Zarządzania Emisjami

Instytut Ochrony Środowiska -
Państwowy Instytut Badawczy

ul. Chmielna 132/134

00-805 Warszawa

e-mail: raportCO2@kobize.pl

W celu otrzymywania bezpośrednio numerów „Raportu z rynku CO₂” zachęcamy Państwa do zapisywania się do naszego newslettera:

NEWSLETTER